

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Enne kui suvi
läbi saab*

Romaan

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Before Summer Ends
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Susan Mallery, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07413922
ISBN 978-9949-82-920-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Nissale – tänan, et lubasid mul oma nime kasutada.

ESIMENE PEATÜKK

NISSA

„KULLAKE, me oleme rasedad!“

„Kes, meie?“ küsis Nissa Lang, veidi segaduses selle üle, kes on „meie“ ja uudise üle raseduse kui sellise kohta.

Mimi oli neljakümnendate keskpaigas ja nad abikaasaga polnud isegi üritanud. Mitte, et Nissa oleks võinud selles kindel olla. Tema suhe Mimiga oli parimal juhul pealiskaudne. Nissa pidi Mimi suurel villal silma peal hoidma, samal ajal kui õnnelik paar veetis suvepuhkuse Norras erinevates majades. Priske summa, mille Nissa pidi saama selliste asjade eest, nagu maja arvukates tualettruumides vee tõmbamine ja jälgimine, et aednikud (jah, mitmuses!) korralikult oma tööd teeksid, pidi minema otse tema „ma saan kolmkümmend ja minu elu ei katastroof“ ja „järgmisel suvel lähen ma kolmeks nädalaks Itaaliasse“ fondi.

Teades, et tal on juulis ja augustis kusagil elada, oli Nissa oma väikese korteri välja üürinud, et oma fondi veelgi raha lisada. Ainult, et õõnes tunne kõhus andis märku, et võib-olla ootasid teda selles osas halvad uudised.

Mimi naeris. „Ma tean, et see on üllatus. Me olime pahviks löödud. Me ei arvanud, et üldse kunagi lapsi saame, aga ma olen rase ja see on imetore. Helistan sellepärast, et laps tähendab plaanide muutumist. Arvestades minu vanust ja varasemaid nurisünnitusi, kuulun ma riskirühma ja igasugune reisiimine on välistatud. Seepärast jääme sellel suvel koju. Loodan, et sa mõistad.“

Siin see nüüd oli. Pettumus kõige ehedamal kujul, mis purustas kõik tema reisiplaanid.

„Muidugi,“ vastas Nissa viisakalt, sest nii oli teda kasvatatud, kuigi sisimas ta jonnis ja trampis jalgu. „Palju õnne. Olete kindlasti väga evelil.“

„Täna, oleme rohkem kui õnnelikud. Ole tubli. Nägemist.“

Seda öelnud, lõpetas Mimi kõne ja Nissa vajus diivanile istuma. Ta silmitses avatud pappkaste, mis vedelesid kõikjal tema väikeses korteris, ja kuhu ta oma asju kokku korjas, et toredal noorpaaril, kes kaheks kuuks tema korterit üüris, oleks ruumi, kuhu oma asju panna. Nissa silmitses seinal rippuvat kalendrit, kuhu punase ringiga oli märgitud tema plaanitav väljakolimise päev.

„Paha lugu,“ ohkas ta, lastes telefon enda kõrvale padjale kukkuda. „Mida ma nüüd teen?“

Ta ei olnud endale suvist tööd võtnud, mida ta muidu tavaliselt tegi. Algklassiõpetajana olid Nissal suved vabad ja ta kasutas seda aega lisisissetuleku hankimiseks. Nii oli tal

õnnestunud kraapida kokku oma korteri sissemaksu summa. Ta oli siia kolinud umbes aasta eest ja armastas iga sentimeetrit sellest paigast.

Nissa oli kavatsenud kasutada Mimi villa valvamise raha ja üüritulu oma järgmise aasta Itaalia-reisi eest tasumiseks. Edasi polnud seda võimalik lükata. Kaks aastat tagasi oli tema kolme aasta pikkune suhe lõppenud. Enne seda oli tema parimal sõbral diagnoositud neeruhaigus – selline haigus, mis lõpeb surmaga, kui ta doonorneru ei saa. Nissa teadis omast käest, et elu ei lähe alati nii, nagu sa arvad või tahad, seega suurendas millegi edasilükkamine võimalust, et seda ei tulegi. Sellega ei tahtnud ta riskida.

Nissa oli unistanud Itaaliasse reisimisest alates sellest, kui oli neljateistkümneaastane. Ta oli innukalt lugenud reisiramatuid, vaadanud YouTube'ist reisivideosid ning üha uuesti ja uuesti oma reisi planeerinud. Järgmisel aastal veedab ta oma kolmekümnenenda sünnipäeva Itaalias.

Probleem oli selles, et ta oli just kaotanud oma rahaallika.

Muidugi oli ta igal kuul natuke kõrvale pannud, kuid Seattle'i kandis oli elu kallid ja ega ta saanud ka kuuekohalist palka. Suvine teenistus oli see, mis aitas tal reisi teoks teha.

Ta toetas end vastu patju ja kaalus võimalusi. Selge see, et nüüd pidi ta leidma teise töö. Oli juba juuni lõpp ja seega ei pruukinud tal olla kuigi palju võimalusi, sest paremate kohtade nimel tuli võistelda keskkooli- ja kolledžiõpilastega. Olgu mis on, aga küll ta midagi leiab. Märksa tõsisem probleem oli see, kus ta järgmised kaks kuud elab.

Vanemad võtaksid ta lahkesti suveks enda juurde, kuid paraku elasid nad Washingtoni osariigi idaosa väikelinnas. Seal ei olnud suveks kuigi palju töökohti pakkuda. Pealegi ei

tahtnud Nissa olla eemal Marisolist ja tema lastest. Eriti veel praegu, kui iga hetk võis tekkida võimalus siirdamiseks.

Marisoli juures peatumine ei tulnud kõne alla. Tema parim sõber oleks ta lahkelt vastu võtnud, kuid maja oli väike ja juba niigi ülerahvastatud. Seega jäi üks võimalus.

Ta võttis telefoni ja keris kontakte. Shane vastas pärast teist helinat.

„Tere, pägalik.“

Nissa naeratas. „Pead ennast mingiks suureks vennaks, või mis?“

„Mulle see meeldib.“

„Päris ime, et sind kätte sain. Miks sa täna kedagi ei tükelda?“

„Lõpetasin just opisaalis. Põlveliigese vahetus. Patsient jääb tulemusega väga rahule.“

Shane oli ortopeed spordimeditsiini kliinikus. Neli aastat vanem ja pere kahest lapsest kindla peale targem, oli ta alati üritanud parim olla. Nissa teadis, et ta ise oli selline keskmine ja oli sellega täiesti rahul. Ta ei kippunud maailma muutma, vaid piirdus oma väikese osa parandamisega.

„Mul on sinu patsiendi üle hea meel,“ ütles ta. „Ma tahan kaheks järgmiseks kuuks sinu juurde elama tulla. Ja ära mõtlegi ei öelda. Sul on vaba magamistuba. Ma tean, et on – aitasin seda ise remontida.“

Ta selgitas, kuidas tema majavalvamise töö ära jäi.

„Tahaksin sind aidata, aga ei saa.“ Shane'i hääl langes peaegu oktavi võrra. „Ma kohtusin kellegagi.“

Nissa sai võitu kiusatusest silmi pööritada, peamiselt selle pärast, et vend poleks seda nagonii näinud. „Shane, see pole mingi vabandus. Sa kohtad alati kedagi. Sa veedad kogu oma

elu kellegagi kohtudes. Sa ei pea kellegagi nagunii üle kolme nädala vastu.“

„Seekord on teistmoodi. Ei, see jääb ära. Ma ei saa sind võtta siia ringi kolama, kui ma üritan... tead isegi.“

„Võrgutada mõnda igati meeldivat naist, kes ei tea, et sa oled lühiajaline kallim? Kuigi see kõlab hästi, olen ma hädas. Asi on tõsine ja ma vajan sinu abi. Inimesed on kolme päeva pärast kohal ja kolivad sisse. Mul on vaja kohta, kuhu minna.“

„Mine Desmondi juurde.“

„Mida?“ küsis Nissa, tema häälel kõlas rohkem kiunatuse moodi, kui ta tahtnud oleks. „Ei, ma ei saa.“

Milline naeruväärne ettepanek. Desmond? Nagu oleks see võimalik.

„Tal on hiigelsuur maja ja ta on praktiliselt perekonna-liige.“

Võtmesõna oli siin *praktiliselt*. Ta oli tööpoolest venna parim sõber internaatkooli päevilt. Shane sai stipendiumi tollesse peenesse asutusse, kui oli kolmeteistkümnene ja sellest ajast alates olid nad Desmondiga sõbrad.

Desmond oli tore. Nissa sai temaga hästi läbi. Noormees käis Nissaga lõpuballil, kui tema kavalier oli ta viimasel hetkel hüljanud. Nissa hoiatas Desmondit, et too ei abielluks oma praeguseks eksnaisega, ja tal oli selles osas õigus.

„See on väga hea lahendus,“ teatas Shane rõõmsalt. „Saadan talle kohe praegu sõnumi.“

„Mida? Ei. Sa ei tee seda. Ma ei...“

Kiire *tuut, tuut, tuut* andis märku, et ta rääkis iseendaga. Shane oli juba kõne lõpetanud.

„Ma ei taha tema juures peatuda,“ pomises ta endamisi.

Mitte, et ta oleks osanud vennale seda selgitada. Või endale. Ausalt öeldes ärritas teda mõte Desmondi juures elamisest. See oli väga veider.

Pealegi, kas ta oleks üldse nõus? Vaevalt. Miks ta peaks? Enamasti ei rõõmusta inimesed ootamatute allüürnike üle, kes jäävad mitmeks pikaks kuuks. Ta ütleb kindlasti ei. Nissa oli selles kindel. Praktiliselt kindel. Enam-vähem kindel.

Teist korda vähem kui kümne minuti jooksul laskis ta telefoni diivanipadjale kukkuda, teades, et oli igapidi plindris.

DESMOND

STILLING Holdings Inc. ehk SHI, nagu seda kutsuti, oli rahvusvaheline konglomeraat, mis tegeles kõigega alates haruldaste maavarade kaevandamisest ja biokütustest ning lõpetades taristute rajamisega. Erinevaid valdkondi juhiti erinevate firmadena ja iga valdkonna juht andis aru otse peadirektorile Desmond Stillingile.

Kolm aastat tagasi oli Desmond viinud ettevõtte peakorteri San Franciscost Seattle'ist põhja poole. Laskis ehitada uue kümnekorruselise hoone. SHI oli võtnud oma kohalikeks heategevusprojektideks kuus algkooli, kaks põhikooli ja ühe keskkooli, ning enamasti suutis Desmond kõigega, mis oli seotud tööga, kursis olla. Ent aeg-ajalt tekkis ootamatuid takistusi. Lõuna-Ameerikas toimunud lennujaamade streik oli lükanud edasi vajalike osade tarnimise Saksamaa tehasesse, mistõttu Ida-Euroopa tiimid jäid ilma hädavajalikest seadmetest. Iga viivituspäev oli probleemiks selles maailma nurgas, kus parasjagu oli ehitushooaeg.

Lõpuks oli ta lasknud oma inimestel tellida kaks lennukit neljakümne kilomeetri kaugusel asuvalt eralennuväljalt. Järgmise nädala teisipäeval oleksid valmis masinad teel ja teetööd võisid jätkuda. Renditud lennukite maksumus sööks ära igasuguse kasumi, kuid ta teadis, et tee oli tähtsam. Ta teenib raha mujalt. Seda tegi ta alati.

Veidi pärast kella ühtteist helises tema isiklik mobiiltelefon. Ta otsis selle välja ja naeratas, kui nägi ekraanil nime ja pilti.

„Ei, ma ei saa võtta ülejäänud päeva vabaks ja sinuga matkama minna,“ ütles ta tervituse asemel. „Mõned meist peavad äraelamiseks tööd ka tegema.“

„Ma töötan,“ vaidles Shane naerdes vastu. „Ma päästan elusid, mu sõber.“

„Sa vahetad liigeseid, mitte südameid.“

„Ma parandan elukvaliteeti. Mida sina teed?“

„Ma ehitan teid ja toidan maailma. Selline ma juba olen, heategija.“

Tuttavlik lõõpimine oli teretulnud vaheldus kiirele tööisele päevarütmile. Töötajate meelehärmiks saabus Desmond tööle vara ja jäi sinna hilise õhtuni. Kui ta abielus oli, oli tal põhjust koju minna, kuid nüüd ei oodanud teda tema suures majas midagi ja ta jäi tööle üha kauemaks ja kauemaks.

Ta teadis, et peab midagi muutma – aga mitte veel täna.

„Arvad, et oled suur ja tähtis ülemus,“ jätkas Shane.

„Ma olengi tähtis ülemus.“

„Sina muudkui räägid, aga mina kuulen ainult suminat.“ Shane itsitas. „Olgu, nii palju siis sellest. Mul on teenet vaja.“

„Nõus.“

„Sa ei tea, mida ma tahan.“